

# Predica de la Krefeld

**Sâmbătă, 6 noiembrie 2004, ora 19<sup>30</sup>**

Ewald Frank

Și eu vă spun un bun venit tuturor în Numele scump al Domnului. Ni s-au transmis foarte multe saluturi, s-ar putea spune că de la jumătate din lume, mai ales din țările africane, saluturi care nu ar putea fi enumerate aici decât dacă ar fi fost notate. Dacă ne uităm acum în stânga și în dreapta, vedem adunați aici oameni din întreaga Europă, și de asemenea din Africa. Probabil că ei locuiesc deja aici în Europa. Avem aici prieteni din Slovacia, care au călătorit cu siguranță 1300 de km; prieteni din Republica Cehă, din Italia, din Elveția, Franța, Olanda, de pretutindeni. Dumnezeu a trimis o foamete. Și aș vrea să-i salut în mod deosebit pe prietenii mei din Chile. Este un grup pe care l-am închis în inima mea într-un mod deosebit. Vă voi spune imediat de ce.

Poate numai o scurtă relatare... Și vrem ca toți să se simtă acasă, chiar și aceia care sunt aici pentru prima dată. Și poate-mi este permis să întreb cine este aici pentru prima dată. Să vă vedem mâinile, sau ridicați-vă în picioare ca să vă putem vedea. Vă dorim din inimă un bun venit. Este atât de frumos. Este aici un predicator din Franța, care a călătorit mult prin SUA și care-i cunoaște pe luptătorii din timpurile trecute, care au ieșit din trezirea pe care a început-o Dumnezeu prin fratele Branham. Vom reveni la această temă; lucrul acesta nu va fi uitat. Sunt două lucruri cărora trebuie să le dăm atenție, și anume să fim atenți întotdeauna la ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său. S-a declarat oficial chiar de la Vatican că au fost circa 500 de evangheliști care s-au ridicat datorită slujbei fratelui Branham, și care după aceea au înființat lucrări misionare în întreaga lume, și care au avut slujbe mari și în parte le mai au și azi. După plecarea

fratelui Branham este o continuare și, dacă s-ar putea spune așa, Dumnezeu a chemat un număr de frați. Dar apoi urmează partea foarte tristă: cei 500 au apreciat slujba dată de Dumnezeu însă nu au recunoscut despre ce este vorba. În schimb și-au zidit propria lor slujbă, trecând pe lângă scopul pe care-l are Dumnezeu conform planului Său de mântuire. Și și-au ridicat propriile lor împărății în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. Iar dacă spunem azi aici cu multă durere că același lucru se repetă acum după plecarea acasă a fratelui Branham – s-au ridicat mulți care la început au fost foarte mișcați, și aproape că mergeau în cadență cu noi, dar după aceea a venit timpul când și-au început propriile direcții. Și astfel ei nu mai calcă pe urmele Domnului nostru. Noi nu credem în nici un fel de învățături ale tunetelor. Noi credem ce este scris în Scriptură, și nimic altceva. Și credem că Dumnezeu l-a folosit pe fratele Branham ca să ne aducă înapoi la Cuvântul original, pentru ca noi să avem parte cu adevărat de ceea face Dumnezeu acum.

Acum să vă relatez pe scurt despre ultima mea călătorie de misiune: Buenos Aires: Dumnezeu a deschis acolo o nouă ușă, dar de fapt a fost un început destul de mic, comparativ cu ce a urmat în Chile. O adunare de circa 150 de persoane, predicatorul m-a primit cu foarte multă amabilitate, și Dumnezeu a putut să facă acolo un nou început. În Chile au avut loc lucruri extraordinare. Rareori am avut astfel de zile minunate în slujba mea. După cele două adunări am botezat 125 de frați și de surori în Numele Domnului Isus Hristos. 125! A fost cu adevărat o zi făcută de Domnul. Iar vestirea pur și simplu a pătruns și a fost crezută. S-au făcut pregătiri de către fratele și sora Schmidt, și întreg grupul a fost ajutat. Toți aceia care nu au fost botezați atunci, acum sunt necăjiți, și ei doresc să mă întorc repede ca să-i botez - aceia care nu s-au hotărât acolo și atunci. Este minunat cum lucrează Dumnezeu chiar și în zilele noastre prin harul Său, și Cuvântul nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis.

Apoi am avut adunările din Lima. Aș vrea să trimit și acolo saluturi deosebite. În hotelul Sheraton au fost adunați într-o sală mare aproximativ 1200 de oameni. Apoi a fost o adunare într-un cort uriaș. Și m-am gândit că dacă vreodată ar mai trebui să predic într-un cort,

atunci ar trebui să fie un cort de aceleași dimensiuni. A fost un cort minunat, cum n-am mai văzut până acum. Au fost adunați circa 3000 de oameni, ca să audă Cuvântul Domnului.

Apoi am avut programe la radio și TV și se poate spune numai că Dumnezeu a binecuvântat peste măsură. Lui să-i fie aduse mulțumiri din inimile noastre.

Apoi nu pot să nu amintesc pe scurt și vizita mea în Jeffersonville. Am mai fost acum 20 de ani în Jeffersonville – orașul în care a predicat fratele Branham, și în care este Tabernacolul Branham, orașul în care a fost ridicat frumosul centru de misiune, pe dealuri, puțin în afara orașului, pe o suprafață de aprox. 15 hectare. Frumos așezat, plănuit și zidit. Ei s-au gândit la tot. Am întâlnit familia Branham, cel puțin pe cei mai mulți dintre ei: Billy Paul, Iosif, Rebeca, fiul lui Iosif, și George Smith. Și trebuie să spun că am fost primit foarte călduros. Și am fost mulțumitor că am văzut lucrul acesta. Mai mult nu vreau să spun despre aceasta. Pentru mine nu există pe pământ un cartier general. Există numai un singur cartier general, și acesta este în cer. Noi nu trebuie să facem nici un pelerinaj. Nici această călătorie a mea nu a fost un pelerinaj. Eu nădăjduiesc numai că vizita mea a dat suficiente motive de gândire asupra câtorva lucruri. Sunt anumite lucruri despre care ei (familia Branham) nu știu, despre care nu au auzit niciodată. Poate nu au vrut să le audă. Nu vreau să spun mai multe acum. În orice caz, noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că predicile fratelui Branham sunt trimise în toată lumea. Dar înainte ca acestea să fie trimise, fratele Frank a fost acela care pe 12 aprilie 1966 l-a rugat pe fratele Borders să tipărească predicile care atunci erau numai înregistrate pe benzi, ca acestea să poată fi traduse. Cu adevărat, chiar de la început noi am avut o parte directă în vestire, după cum a dat-o Dumnezeu prin harul Său. N-a fost planul nostru, n-a fost voia noastră, ci așa a hotărât-o Dumnezeu.

Iar acum un eveniment deosebit: în conversația mea cu familia Branham, fratele Billy Paul a spus deodată, aproape ca din cer senin: „Frate Frank, pot să-ți arăt cum avea loc slujba fratelui Branham?” Și anume, când el cu mâna stângă lua mâna dreaptă a pacientului și pe mâna sa.... Aș vrea să-i cer fratelui nostru Iling – acesta este omul,

singurul despre care pot să fiu sigur că a fost în Karlsruhe și l-a văzut personal pe fratele Branham și a trăit totul... Frate Iling... Eu am cerut un microfon, dar poate că el va veni. Mă mai puteți auzi? Sigur că mă auziți. Numai ca toți s-o poată vedea. Și pentru informația voastră, pe 7 mai 1946 când a venit la fratele Branham îngerul Domnului, și i-a dat însărcinarea, lui i s-a spus: „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, tot așa și ție îți sunt date două semne, ca o confirmare a trimiterii tale.” Primul semn a fost că fratele Branham, lua mâna pacientului în mâna sa, așa cum vedeți mâna mea acum. În interiorul mâinii fratelui Branham apărea tumoarea sau cancerul pe care îl avea persoana respectivă pentru care se ruga fratele Branham. Iar îngerul Domnului a spus ca acela pentru care se ruga fratele Branham să nu-și închidă ochii, ci să se uite că în clipa când avea loc vindecarea, cancerul sau tumoarea dispărea. Și era vizibilă chiar și o anumită culoare și o umflătură pe interiorul mâinii fratelui Branham. Pacientul vedea aceasta. Iar după ce avea loc vindecarea, lucrul acesta nu se mai vedea. Mulțumesc frate Reinhold.

Poate lucrul acesta nu a fost chiar atât de important pentru toți, dar pentru mine a fost. Și eu vă spun și de ce. Noi trebuie să fim atenți atunci când are loc o chemare divină. Și mai ales atunci când există și o făgăduință care spune că Dumnezeu va trimite un proroc la sfârșitul timpului de har, înaintea zilei înfricoșate a Domnului, ziua care va arde ca un cuptor, ziua în care soarele își pierde strălucirea și luna se schimbă în sânge. Înainte ca ziua aceea să vină, Dumnezeu a vrut să trimită un proroc ca Ilie. Și noi avem marele privilegiu să credem așa cum spune Scriptura. Și pentru că noi credem cum spune Scriptura, de aceea ne-a fost descoperit prin har. Cineva ar putea să tot întrebe: „De ce a fost ales fratele Branham? De ce Pavel? De ce Moise? De ce? De ce?” Cine crede nu întreabă „De ce?” ci spune doar: „De aceea, pentru că Dumnezeu a hotărât așa, El a rânduit așa și așa s-a întâmplat.” Oricine vrea să citească, poate să caute în Exod 4 până la cap. 7, ca să știe exact ce a spus Îngerul Domnului din porunca lui Dumnezeu. Și primele cuvinte au fost: „Nu te teme. Eu am fost trimis la tine din prezența lui Dumnezeu.” Desigur, poate pentru noi este mai ușor să credem ce scrie în Luca 1, și anume că îngerul Gabriel a venit în

Templu, la Zaharia, sau că mai târziu a venit la Maria și a adus vestea. Dar acela care crede cu adevărat așa cum spune Scriptura, îl crede pe Dumnezeu de la A la Z. Și mai ales atunci când lucrul a fost confirmat de Dumnezeu într-un mod supranatural, într-un fel cum nu s-a mai pomenit înainte. Dumnezeu își confirmă numai Cuvântul Său, nu pe un om. Dumnezeu nu l-a confirmat pe fratele Branham, ci Și-a confirmat Cuvântul Său care s-a împlinit. Și Dumnezeu Își confirmă și azi Cuvântul Său.

Acum, referitor la evenimentele care se întâmplă în timpul nostru, dragi frați și surori, de fapt ar fi nevoie de o întreagă seară pentru a intra în detalii. Vreau doar să amintesc foarte pe scurt, și apoi vom continua cu vestirea.

În urma noastră se află data de 29 octombrie, și la Roma s-a semnat Constituția Europeană. Ceea ce vedeți aici ca o imagine mare, este papa Inocențiu al X-lea, omul care a semnat tratatul de pace din Westfalia, la sfârșitul războiului de 30 de ani, omul care deja atunci îi unea pe protestanți și pe catolici. Uitați-vă la imaginea aceasta : la picioarele acestui papă toți reprezentanții celor 25 de țări au semnat Constituția Europeană: la picioarele papei. Dacă eu n-aș fi putut să dovedesc din Scriptură ceea ce este scris în acest ziar, atunci nici n-aș fi arătat deloc acest articol.

Avem aici o a doua fotografie, cea din anul 1957, din 25 martie, când Adenauer și Schumann și Kaspery, Germania, Franța și Italia, au semnat în aceeași încăpere, la picioarele aceluiași papă, la aceeași masă. Avem aici ambele fotografii iar titlul spune „Cercul se închide în ROMA”. Da. Aici nu mai este nevoie de interpretare. Lucrurile sunt foarte clare, nu-i așa?

Frați și surori... eu am aici și o copie din revista „Oglinda”, copia primei pagini a revistei germane „Oglinda”. Este o revistă foarte bine cunoscută la noi în țară. O avem din 1948. La 1 mai când a avut loc unirea, când cele 25 de țări s-au alăturat cu 455 de milioane de oameni, revista „Spiegel” a tipărit pe prima pagină curva călărind pe fiară, ca să arate ce se întâmplă acum de fapt. Și dacă te gândești că toată lumea creștină zace în întuneric împreună cu toți predicatorii

penticostali, cu toți cei 500 de evangheliști carismatici – toți zac în întuneric pentru că au ocolit slujba profetică dată de Dumnezeu în timpul nostru. Cine trece pe lângă ceea ce face Dumnezeu, acela nu are lumină, umblă în întuneric. Și poate că el chiar se va și bucura.

Am aici ultimele știri de pe Internet: în a doua săptămână din noiembrie, papa a propus ca în liturghie să fie cântată pretutindeni Apocalipsa 4 și 5. În toată lumea să fie cântată în cadrul liturghiei Apocalipsa 4 și 5. Apoi dacă penticostalii aud acest lucru, atunci ei probabil cred că în întreaga lume au avut loc întoarceri la Dumnezeu iar lucrurile nu mai sunt cum erau. Eu nu vreau să spun mai mult. Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Noi nu suntem aici ca să judecăm, ci ca să punem Cuvântul lui Dumnezeu pe sfeșnic, și mai ales toate punctele de învățătură, și apoi de asemenea partea profetică, care acum este atât de importantă. Dușmanul se poate ascunde, dar acest Cuvânt trage perdeaua, ca noi să putem să vedem clar.

Când avem asemenea fotografie înaintea ochilor noștri, atunci trebuie să citim în Apoc. 13. Trebuie să facem lucrul acesta. Altfel nu se poate. Noi trăim la timpul sfârșitului și de aceea trebuie să privim din punctul de vedere al Cuvântului la lucrurile care se întâmplă în jurul nostru.

Dacă mă gândesc la domnul Bush și la realegerea lui... omul acesta încă nu a terminat ceea ce crede el că are de făcut din însărcinarea lui Dumnezeu. El vorbește într-una despre „fărădelege”. Tot timpul are în gură acest cuvânt, și „această fărădelege trebuie învinsă”. Deci, el încă nu și-a încheiat lucrarea. Atunci lăsați-l să continue. Pe noi nu ne interesează.

Înainte de a citi vers. 1 din Apoc. 13 – eu nu știu cum sunt împărțite versetele în Bibliile voastre...: „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete.” Desigur că s-ar putea citi mai departe, dar dacă nu s-ar citi și a doua parte din vers. 2 „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.” Deci undeva trebuie să existe acest scaun de domnie, scaunul de domnie de pe care este condusă întreaga lume, scaunul de domnie pe care însuși Satana, ca prinț al acestei

lumi, i-l dă aceuia care trebuie să exercite puterea pe pământ, acela la care vin toți împărații pământului și la care ei privesc. Lucrul acesta trebuie să fie așa. „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.”

Dar cine citește doar acest capitol și nu citește și Apoc. 17, acela nu trebuie să citească nici cap. 18. Pentru că toți cei ce citesc cap. 18 fără ca mai înainte să citească cap. 17 și 13, nu au contextul. Trebuie să ai întotdeauna și contextul. Trebuie să fii în stare să legi un verset de celălalt. În Apoc. 17 de la v. 1 ni se arată judecata curvei celei mari. În v. 2 spune: „Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” Deci învățătura care pleacă de la acest scaun are un efect ca al vinului – ei s-au îmbătat. Ei au băut și s-au îmbătat. Acesta nu este cuvântul meu, și nici nu este scris în revista „Oglinda” și nici în ziarul „Die Welt”, ci este scris aici, în Scriptură.

Apoi avem o descriere completă până la v. 5: „Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama - mama - curvelor și spurcăciunilor pământului.” Descrierea aceasta trebuie să se potrivească undeva. Tabloul trebuie să existe undeva. Dumnezeu nu și-a imaginat numai lucrul acesta, ci El deja a știut de la început ce va fi la sfârșit. Apoi avem descrierea, și numai după aceea, numai după aceea, în cap. 18:2 citim: „El a strigat cu glas tare, și a zis: A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” O descriere completă. Apoi urmează strigătul din cer, direct din cer. V.4: „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Mai întâi este descrierea completă pentru ca nimeni să nu treacă pe lângă, nimeni să nu trebuiască să interpreteze ceva. Totul este scris foarte clar. Apoi urmează glasul din cer: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Deci a fost necesară o slujbă profetică, sau nu? Dacă cineva crede că vreunul din cei 500 de evangheliști unși și carismatici, a predicat măcar o singură dată despre un asemenea Cuvânt sau despre aceste capitole sau subiecte, atunci să vină aici. Noi îi plătim chiar și drumul. El poate să vină și aici și să predice despre aceste teme biblice. Da. Ce este? Toți merg pe calea largă, cu mulțimea. Toți trec pur și simplu de la minus la plus, cum spune un evanghelist german: „Treceți de la minus la plus.” Dar apoi plusul devine minus la revenirea Domnului Isus Hristos.

Și dacă privim lucrurile corect, atunci dușmanul a reușit cu măiestrie să aducă totul în rătăcire, decorat de sus până jos cu versete biblice. Și i-a făcut pe oameni să creadă că aceea este biserica lui Isus Hristos. Nu! Biserica lui Isus Hristos nu este din lumea aceasta – noi am auzit deja în cuvântul de introducere. Biserica lui Isus Hristos este Trupul Domnului, sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu care au fost aleși înaintea întemeierii lumii, ca să fie părtași firii dumnezeiești, să fie născuți din nou la o nădejde vie, ca să iasă cu adevărat afară din tot ceea ce nu este de la Dumnezeu. Căci tot ce nu vine de la Dumnezeu, nici nu conduce la Dumnezeu. Numai ceea ce vine de la Dumnezeu ne poate conduce înapoi la Dumnezeu. Și de aceea trebuie să fim sinceri și să spunem că fiecare învățătură care vine de la Roma, duce la Roma. Iar învățătura care vine din biserica anglicană, cu cele 39 de statute ale sale, duce în biserica anglicană. Tot ce vine dintr-o religie duce înapoi la religia respectivă. Numai ceea ce vine de la Dumnezeu ne și conduce înapoi la Dumnezeu și ne aduce în legătură cu Dumnezeu.

Dar fratele Branham a amintit deseori și versetul acesta: Mat. 24:24: „până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” Închipuiți-vă: Apoc. 5 are pentru noi o semnificație deosebită. În Apoc. 5 este deschiderea cărții pecetluite. Apoc. 5 are o semnificație foarte deosebită pentru noi, în planul de mântuire, pentru că așa i s-a spus fratelui Branham deja pe 22 decembrie 1962, când el a văzut într-o vedenie cum s-a coborât norul supranatural. Și el a vorbit despre acest lucru foarte clar, pe 30 decembrie. Apoi în 28 februarie 1963, a devenit realitate, și norul supranatural s-a coborât, și

cei șapte – (fratele Branham îi numește îngeri; ei aveau aripi: erau heruvimi) – care erau în acest nor... și fratelui Branham i s-a spus: „Întoarce-te în Jeffersonville, căci vor fi deschise cele 7 peceti.” Și după aceea s-a întâmplat în martie 1963. Pot eu să ascund de voi aceste lucruri? Sau am dreptul să dau mai departe informația dumnezeiască, lucrările lui Dumnezeu? Am eu dreptul să vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră? Sau sunteți voi mulțumiți dacă eu vorbesc numai despre ceea ce a făcut Dumnezeu în zilele lui Moise sau la începutul Noului Testament? Nu, sfânta Scriptură cuprinde tot planul lui Dumnezeu, până la desăvârșire, până la cerul cel nou și pământul cel nou.

Și credeți-mă, acum se împlinesc mai multe făgăduințe decât la prima venire a Domnului nostru. Și dacă este corect ce scrie dr. Larkin, și anume că sunt 333 de făgăduințe deosebite în Vechiul Testament care vorbesc despre venirea Domnului, despre răscumpărare, despre tot ceea ce aparține planului de mântuire, atunci același bărbat scrie că numai 109 s-au împlinit la prima venire, iar celelalte se împlinesc acum. Noi trăim în mijlocul împlinirii prorociei biblice și Dumnezeu ne ține la zi cu Cuvântul Său. Iar după aceea dacă citești chiar și în ziare, atunci ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu. Fiți sinceri: milioane de oameni citesc același ziar, „Lumea de duminică”, cel mai mare ziar din Germania. Și dacă i-ați întreba „Ce vă spune această poză din această sală festivă din Roma?” Răspunsul ar fi: „Îmi pare foarte rău. N-am ce face cu ea.” Frați și surori, este mare har, este har pe care l-am aflat înaintea lui Dumnezeu. Noi nu cunoaștem toate aceste lucruri pentru că suntem așa de deștepți; cum a spus Daniel: „nu pentru că-s eu mai înțelept decât toți ceilalți, ci este un Dumnezeu în cer care descoperă tainele.” Și acesta este răspunsul nostru: este un Dumnezeu în cer, care coboară și ne face viu Cuvântul și ni-l descoperă.

Acum repede, câteva versete din Gen. 21:1-2: „Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise.” Spuneți AMIN. „Ce făgăduise.” El îi făgăduise. Iar făgăduința Lui a fost o asigurare: s-a întâmplat ceea ce a spus Dumnezeu. „Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la

bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu.” Dumnezeu n-a dat doar făgăduința, ci el a spus mai înainte când se va împlini făgăduința. La ultima conversație Domnul a spus: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.” EL a putut să spună și timpul. Făgăduința deja era veche. Trecuseră deja 25 de ani. Dar înainte de a se împlini, Domnul a mai confirmat-o odată și a spus „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.” „Sara a răs în sine.” Dar uitați-vă: Dumnezeu a umbrit deja în sfera naturală, planul de mântuire. Gen. 21:10: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.” Este ceva deosebit. Dacă citim Gal. 4:30 găsim aceleași cuvinte ca în Gen. 21. Gal. 4:29... Poate începem cu v. 22 ca să avem contextul. „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.” De câte ori să mai subliniem în locul acesta importanța făgăduințelor lui Dumnezeu? Credința adevărată este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. Deci: „Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles: acestea (două femei) sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, - căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.” Acum este făcută comparația minunată: Agar - Ierusalimul firesc, urmașii lui Avraam după trup, apoi comparația pentru că făgăduința a fost dată pentru Isaac. Ascultați acum ce este scris de la v. 26: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.” „Și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și acum vă rog fiți foarte atenți la versetul următor: „Și noi, fraților, ca și Isaac, noi suntem copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum.” Iar acum urmează locul din Gen. 21: „Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.”” Ați fi găsit

voi versetul acesta în Gen. 21? L-aș fi găsit eu? Nimeni nu l-ar fi găsit! Dumnezeu i-a folosit pe bărbații care au scris Noul Testament pentru ca tot ceea ce a fost simbolizat în Vechiul Testament în pilde să scrie (să completeze) în Noul Testament cu adevăratul conținut al lucrurilor; să arate că „așa a fost în Vechiul Testament și așa este în Noul Testament.” Noi ne bucurăm pentru asta, pentru că Dumnezeu ne-a dat o temelie, și noi nu trebuie să ghicim ci avem Cuvântul profetic și suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru acesta. Comparația cu cei doi fii ai lui Avraam – mergeți în Ioan 3:3-6: „Trebuie să fiți născuți din nou. Ce este născut din carne este carne” – este parte a căderii, este despărțire de Dumnezeu. „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh, este duh.” Atunci suntem din nou la punctul de plecare. Pentru Noul Testament și pentru biserica nou testamentară totul a început cu Domnul și Mântuitorul nostru. El a venit la noi ca noi să putem merge la El. Cuvântul s-a făcut trup. Înainte ca noi să fi putut să primim Cuvântul ca sămânță, El, Cuvântul - Sămânță, S-a făcut trup și a locuit printre noi. Dumnezeu a vrut să aibă din nou părtășie cu familia Lui, cu omenirea; a vrut să locuiască cu ei, să aibă părtășie. „Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?” Și apoi: „Dumnezeu nu locuiește într-un templu făcut de mâini omenești, ci „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” Dar înainte ca Dumnezeu să poată locui în noi, trebuia ca mai întâi să se împlinească Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit - și a locuit - printre noi.” Apoi a trebuit să se împlinească Col. 1 și Col. 2. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” Și „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El.” Este o combinație, o compoziție făcută de Dumnezeu.

Trebuie să spun sincer: cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă doare mai tare că toată creștinătatea este ținută sub învățătura trinitară ca într-o capcană, și toți se îngrijesc ca nimeni să nu scape. Când mă gândesc cum se interpretează Gen. 1 („Să facem om”), apoi ei continuă cu „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi”, apoi continuă cu cap. 11: „Haidem! să Ne pogorâm...” și ei tot răstălmăcesc până când

au ajuns unde au vrut să ajungă cu răstălmăcirea trinitară. De ce nu citesc acești domni măcar câteva versete care luminează Geneza 1? De ce răstălmăcesc? Uitați pentru totdeauna răstălmăcirea. Înțelesul unui Cuvânt devine tot mai clar când se merge de la un verset la celălalt. Și noi cu toții vedem asta. De ce nu citesc ei Psalmul 102: „Tu ai întemeiat în vechime pământul... Dar Tu rămâi Același...” Același lucru este scris în Evrei 1: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul...” Nu este scris „Voi, Domnilor” ci „Tu, Doamne, ai întemeiat pământul.” Și cine vrea să deschidă ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, aici chiar înaintea deschiderii pecetilor este un verset minunat, în cap. 4:8: „Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”” Apoi în v. 10 citim: „cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau („puneau” – în germană) cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”” La fiecare temă biblică trebuie să citim versetele respective ca să avem contextul. Același lucru este valabil în cazul temei dumnezeirii, a botezului, a cinei Domnului. Întotdeauna trebuie să mergem de la verset la verset ca să avem contextul, ca să ne fie luminat și descoperit de însuși Dumnezeu. Nu se poate altfel. Și de aceea noi îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu că nu mai trăim în timpul interpretării omenești, ci noi am înțeles și am primit prin credință faptul că Domnul nu a ținut seama de vremile de neștiință în care s-a interpretat; dar acesta este un alt timp. Noi nu trăim în zilele Reformei. Începutul a fost necesar, chiar dacă a fost slab, ca să poată fi o continuare. Dacă nu ar fi fost un început, atunci n-ar fi fost posibilă nici o continuare. Dar o continuare înseamnă că lucrurile au avut un progres. Și noi știm astfel că s-a mers din trezire în trezire, tot mai adânc, până la cotitura secolului când Dumnezeu a dat puternica revărsare a Duhului Sfânt. Aceasta a fost desigur numai o continuare a ceea ce Dumnezeu dăduse deja mai înainte. Și tot așa trezirea de după

al doilea război mondial, cum lumea nu a mai văzut înainte, a fost doar o continuare a celor întâmplate înaintea primului război mondial, o continuare a turnării Duhului Sfânt pentru a arăta spre daruri și slujbe, și apoi darurile și slujbele au venit și au fost manifestate. Nu numai din când în când, ci cât se poate de clar. Acesta a fost lucrul extraordinar în adunările fratelui Branham. Eu nu știu dacă fratele Iling a fost în adunarea aceea când fetița de 11 ani din Elveția, oarbă din naștere, și-a primit vederea. Eu sunt sincer: eu mi-am așezat capul în mâini și nu mă mai uitam în față. Și m-am gândit... (în timp ce aproape că am căzut de pe scaun, atât eram de agitat). Mi-a părut rău pentru fratele Branham și m-am gândit „Dacă el vrea să se roage pentru o fetiță oarbă din naștere, atunci s-o facă după adunare, după o perdea dacă se poate, să nu-l vadă nimeni. Și dacă se întâmplă e bine, iar dacă nu se întâmplă, nu vede nimeni.” Eu sunt sincer: așa mă gândeam eu. Mi-am pus capul în mâini. N-am vrut să mă uit în față. Dar după aceea s-a întâmplat. S-A ÎNTÂMPLAT!!! Fetița alerga pe scenă, mama își chema fetița care nu mai văzuse în viața ei. Și fratele Branham a spus: „Ca toți să știe că Dumnezeu te-a vindecat, că ți-ai primit vederea, atinge-mi nasul cu degetul arătător.” Da. Și atunci eu m-am uitat. Atunci nu mi-am mai ținut capul în mâini. Atunci în inima mea am primit descoperirea că Dumnezeu a trimis un bărbat căruia îi dădea descoperire și al cărui cuvânt îl legitima. Da. Noi am văzut cu ochii noștri. Deci a fost o continuare.

Dar acum repede să trecem la un punct. Ce s-a întâmplat în zilele lui Moise? Chemarea afară, Stâlpul de Foc, 40 de ani apa a ieșit din Stâncă, iar Stânca ce-i urma pe copiii lui Israel era un simbol spre Isus Hristos (1 Cor. 10). Dar atunci se făcuse prima parte și Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Suie-te pe muntele Nebo și privește peste țară.” Cum v-am spus nu demult, eu și fratele Menard am luat un taxi din Aman și am mers la muntele Nebo – o vedere minunată a Ierihonului, și a râului Iordan. Dacă n-ar sta în cale munții, atunci s-ar putea vedea chiar și Ierusalimul. Dacă te uiți în stânga ai putea să vezi până la Sodoma, până la Marea Moartă – de pe muntele Nebo. Moise s-a uitat peste țară, dar lui nu i-a fost permis să intre. Un capitol se încheiase și a început celălalt. Cuvântul descoperit de Dumnezeu lui

Moise era în chivotul legământului și chivotul a fost pus pe umerii bărbaților lui Dumnezeu. Apoi Iosua a spus: „Mergeți la Iordan.” Și cu toții știți că în vremea aceea Iordanul ieșise din matcă și curentul era puternic. Nu vă temeți: Cuvântul era acolo. Țara făgăduinței era pe partea cealaltă. Dumnezeu era responsabil și El și-a dovedit responsabilitatea în realitate. Când oamenii au vrut să facă primul pas în râu, ei stăteau pe teren uscat, și au trecut Iordanul ca și Marea Roșie, pe uscat. Un capitol se încheiase, al doilea a început.

Frați și surori, dacă eu vă spun azi aici, că nu-i ajută deloc pe toți credincioșii mesajului care se învârt în cerc, și au în urma lor 40 opriri ca și copiii lui Israel în decursul celor 40 de ani – au avut exact 40 de opriri în urma lor... Oamenii de azi se uită înapoi și vorbesc despre Stâlpul de Foc și despre proroc. Frați și surori, cu aceste lucruri atenția oamenilor poate fi atrasă de la ceea ce face Dumnezeu de când prorocul nu mai este aici. Dumnezeu își conduce poporul acum în toate făgăduințele care devin realitate divină. Și numai atunci noi nu numai că am înțeles cu adevărat scopul chemării afară, ci l-am trăit, și anume dacă după ieșirea afară suntem și conduși înăuntru. Altfel sunt numai cuvinte îngâmfate. Dumnezeu să dea har că să recunoaștem cum înaintează timpul, și de asemenea ce se întâmplă pe plan politic în Europa. Nu putem intra acum în detalii, dar un lucru se poate sublinia aici. Domnul nostru a spus-o de trei ori în toate cele 3 evanghelii: Matei, Marcu și Luca: „Când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, atunci ridicați-vă capetele, căci răscumpărarea voastră se apropie.” Și eu o spun și în seara aceasta tuturor din întreaga lume: noi acum nu suntem la început, ci la sfârșitul timpului de sfârșit. Iar acum este atât de important: „Cine are urechi, cine cu adevărat are urechi să audă ce spune Duhul bisericilor.” Să primească din inimă Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că despre aceasta este vorba acum.

Și vreau să subliniez în încheierea adunării legătura personală cu Dumnezeu. Nu ajută nimănui să vorbească despre prorocul care era în legătură cu Dumnezeu. Dacă tu nu ești în legătură cu Dumnezeu, și dacă tu nu accepți și nu primești trimiterea dumnezeiască, atunci este numai o mărturisire de pe buze. Acum a sosit clipa să recunoaștem ceasul în care trăim, și să-L rugăm pe Dumnezeu ca noi ca biserică

Mireasă să ajungem pe plan internațional la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Unirea divină, mai întâi tu și eu să devenim una în Dumnezeu, apoi tu și eu să devenim una unul cu altul; dragostea de Dumnezeu, dragostea de Cuvânt și apoi dragostea unuia față de celălalt... Adevărata dragoste frățească trebuie să se descopere pentru că așa este scris și așa va fi. „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt.” Acest lucru nu poate numai să fie citit, ci trebuie să poată să fie citit în viețile noastre, trebuie să devină realitate, prin harul Lui. Cu toții așteptăm o revărsare puternică a Duhului Sfânt. Și cu toții știm că înainte de a se întâmpla aceasta, Duhul lui Dumnezeu conduce la pocăință. Nici un om nu-și poate da pocăința și nici recunoașterea păcatului. Acestea trebuie să ne fie dată de Dumnezeu în timpul predicii. Iar apoi Duhul lui Dumnezeu ne convinge de păcat, de necredință. Mai întâi ne convinge de păcat – „Că ei nu cred în Mine.” Apoi ne convinge de neprihănire, „Că Eu Mă duc la Tatăl”, și de judecată „Că prințul acestei lumi este judecat.” Capul șarpelui este zdrobit. Satana și-a pierdut dreptul. El poate ataca la exterior, dar și-a pierdut dreptul. El este biruit.

Și azi toți pot să trăiască harul, mântuirea, și puterea lui Dumnezeu într-un mod minunat. Noi credem, primim, și o putem lua acasă. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, și să ne ajute pe toți prin har. În Numele lui Isus. Amin. Să ne ridicăm și să mai cântăm odată cum o facem adesea, „Așa cum sunt.”

În timp ce ne aplecăm capetele și rămânem într-o rugăciune liniștită înaintea Domnului – aș vrea să întreb dacă este cineva aici care încă nu și-a dedicat viața pe deplin Domnului, căruia Duhul lui Dumnezeu îi vorbește, pe care-l convinge acum. Noi trăim încă în timpul harului. Noi putem veni la Domnul. Și toți care au cereri de rugăciune, care au vreun necaz... Eu știu că azi în mijlocul nostru sunt necazuri. Necazuri individuale, ale celor necăsătoriți, necazuri în căsnicii, necazuri în familii, dorințe peste dorințe sunt azi aici. Și Domnul ne spune tuturor: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Azi putem avea pace cu Dumnezeu, mântuire deplină, „sângele Mielului mă curăță, sângele Mielului mă curăță, și face totul nou”.

Frați și surori, scumpi prieteni, azi ne vom ruga împreună, fie că este nevoie de eliberare, vindecare, mântuire – indiferent ce ar putea să fie, necesități pământești sau familiale, necazuri ale celor necăsătoriți, sau ale celor căsătoriți, necazuri în familii, poate necazuri în lumea aceasta. Dar noi am auzit: lumea nu ne iubește pentru că nu L-a recunoscut pe Mântuitorul și nu-L iubește. Dar El ne iubește și noi la rândul nostru Îl putem iubi pe El. Casa noastră este acolo sus unde nu sunt lacrimi și probleme. Mângâiați-vă unii pe alții cu acest lucru. În foarte scurt timp se va termina totul. Voi luptătorilor, înaintați. Și ceasul acesta să fie ca un timp de pregătire înaintea Domnului, când să primim lucrarea Duhului, când să intrăm în șuvoi și să fim făcuți mai albi decât zăpada. Așa scrie în Isaia 1 și așa va fi cu biruitorii: îmbrăcați în haine albe de in, spălați în sângele Mielului. Și „Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.” Și se cade să împlinim toată dreptatea, să ne pocăim și să fim botezați în Numele Domnului Isus Hristos, pentru ca neprihănirea prin credință să devină valabilă în viețile noastre. Fiecare făgăduință este legată de credință și de ascultare de credință. Și azi noi vrem să credem, și să ascultăm și să umblăm în ascultare de Cuvânt până vom ajunge de la credință la vedere. Să cântăm împreună „Toate lucrurile noi” și să credem că se întâmplă.

Acum ne vom ruga împreună și vom crede împreună. Oricare ar fi necazul vostru, azi ne vom ruga unul pentru altul, și vom crede unul pentru altul. Vom pune totul asupra Domnului. Uneori ne este prea greu să ne rugăm pentru necazul care ne afectează pe noi personal. Nu prea avem credință pentru noi. Avem mai multă credință pentru alții. Poate că necazul celui alt este chiar mai mare decât al nostru, dar așa este. Astăzi vrem să ne rugăm unii pentru alții, să ne rugăm împreună, și să credem unii pentru alții și unii cu alții, că Dumnezeu își descoperă biruința aici în acest loc. Cuvântul crucii să devină puterea lui Dumnezeu. Prin rănilor Lui noi suntem răscumpărați, prin rănilor Lui noi suntem vindecați, sângele Lui a fost vărsat. Voi sunteți mântuiți, voi sunteți vindecați, sunteți eliberați. Puteți să-I mulțumiți lui Dumnezeu. Să ne rugăm împreună. Să-I mulțumim împreună.

Doamne iubit, Îți mulțumim din toată inima pentru harul Tău, pentru credincioșia Ta, pentru Cuvântul Tău, pentru făgăduințele Tale. Tu ai lucrat credința în noi. Satană ieși afară, dă drumul oamenilor. Tu ești învins. Primiți-o, credeți. Credința este biruința. Biruința lui Dumnezeu a fost descoperită. Primiți, primiți-vă vindecarea, eliberarea, mântuirea, și răspunsul la rugăciuni. Credeți în răspunsul la rugăciunile voastre. Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre. Dumnezeu răspunde rugăciunilor astăzi, în acest loc.

Ați crezut cu toții? Atunci se poate spune numai așa cum i-a spus Domnul omului al cărui slujitor a fost vindecat: „Du-te și faci-ți-se după credința ta.” Și el a aflat că tocmai în ceasul acela când Domnul a spus-o s-a întâmplat. De asemenea și azi s-a întâmplat în ceasul acesta. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze. Să cântăm împreună „Tu ești vrednic.”

Nu sunteți voi recunoscători că Dumnezeu ne permite să recunoaștem timpul în care trăim, că ne-a deschis înțelegerea pentru Scripturi? Ceea ce altora nu le spune nimic, pe noi ne conduce înapoi în Scripturi și ne permite să recunoaștem în ce timp trăim. Lauda, cinstea și slava să fie adusă Dumnezeului nostru, pentru ceea ce face El în timpul nostru, și în noi. Nu doar în timpul nostru, ci El lucrează în noi. În seara aceasta a El lucrat în noi. Eu sunt convins că acum vedem mai clar lucrurile, că am recunoscut mai bine decât până acum. Și-i suntem foarte recunoscători Dumnezeului nostru pentru lucrul acesta. Fratele Rus se va ruga cu noi, după ce spune ceva.

Suntem recunoscători Domnului pentru vorbirea și lucrarea Sa puternică în mijlocul nostru. Noi nu putem decât să-I dăm toată mulțumirea, slava și lauda Domnului nostru, pentru tot ceea ce făcutoare El pentru noi. Și putem spune că am aflat har și din nou har. Acum vrem să cântăm așa cum spune psalmistul despre harul Domnului, mărețul har, mărețul har. Da, El ne-a găsit acolo unde eram; prin harul Său am devenit proprietatea Lui. Am citit în evanghelia lui Ioan că nu noi L-am ales pe El ci El ne-a ales pe noi. Acest lucru este minunat. Dacă ne gândim în ce timp trăim, așa cum am auzit, totul este întors pe dos, dar Domnul ne-a călăuzit în acest loc și ne vorbește prin

Cuvântul Său scump și sfânt. Să cântăm împreună, înainte de ne ruga,  
cântarea 318 „Mărețul har”.